

Suurin epäjumala

Koskaan ei ole ollut todellisia jumalia, mutta epäjumalia on aina ollut.

Nykyään palveltavista epäjumalista on suurin Yleinen Mielipide.

Häntä ei ole missään, mutta hänen äänensä kuuluu kaikkialla ja hänen voimansa vaikutus tunnetaan ympäri maailman.

Hän on yhtä Athanasiuksen tunnustaman salaperäisen epäjumalan kanssa siinä, että hänellä ei ole persoonallisuutta, mutta kuitenkin hänen nyrkkinsä musertaa vihollisiansa ja hänen sanansa korottaa suosikkejansa kaikkialla.

Hän ei ole yhtä iankaikkinen kuin luonnonlait, mutta hän elää niin kauan kuin ihmisukukin.

Jokainen yksilö taistelee nykyään häntä vastaan, mutta voimakkainkin yksilö vapisee kuullessaan hänen tuomitsevan äänensä ja mättönnöinkin yksilö uskoo itsensä neroksi ja sankariksi kuullessansa hänen ylistyksensä.

Enimmän saavat häntä peljätä ne, jotka voimakkaimmin tuntevat yksilöllisyytensä, eivätkä alistu hänen vääryksiänsä noudattamaan.

Hänen jumalallisen voimansa kieltää jokainen sydämessänsä, mutta jokainen pyrkii palvelemaan häntä sanoillansa ja teoillansa.

Hänen oikukasta tahtoansa julistaa tuomari vastoin oikeudentuntoansa ja tiedemies vastoin tieteellistä vakaumustansa.

Hänen suosiotansa etsii kadunlakasija yhtä ahnaasti kuin valtiomieskin.

Hänellä on loppumaton varasto laakeriseppeleitä, hurraahuutoja, eläkkeitä ja muistopatsaita jokaiselle, ken häntä sokeasti palvelee,

ja giljottiineja, hirttonuoria, vankiloita ja häväistyksiä ja nälkää jokaiselle, ken uskaltaa hänen edesänsä seisoa pystyssäpäin ja tuomita häntä vääryyksistänsä.

Hän katuu entistä hirmutekoansa, voidaksensa katumuskyyneltensä varjossa tehdä uuden hirveämmän teon.

Hän tunnustaa entisen erehdyksensä, saadaksensa oikeudenleiman uudelle erehdykselle.

Hän pystyttää muistopatsaita entisen vallankumouksen sankarien haudoille, voidaksensa noiden "pyhien patsaiden" juurella ampua kuoliaaksi nykyisiä vallankumouksellisia.

Hän rakentaa mahtavia tieteen palatseja entisten tieteellisten keksintöjen johdosta, voidaksensa olla kunnioittamatta ja huomioonottamatta nykyisiä tieteen keksinöitä.

Hän asettaa entisen taiteen museon kunniasijalle, päästäkseen oppimasta nykyistä taidetta.

Muistaessaan sparttalaisia, jotka surmasivat muutamia viallisia lapsia estääksensä rotunsa rappeuttamasta, hän saa puistatuskohtauksen, voidaksensa olla kalpenematta häpeästä katsellessaan kuinka kymmenen miljoonaa lasta kuolee vuosittain sivistysmaissa nälästä ja köyhyydestä johtuviin tauteihin ennen kun ovat täyttäneet viisi vuotta.

Kuullessaan pappien julistavan, ettei pakanalapset pääse taivaaseen sentähden kun eivät satu tietämään Kristuksesta, hän vuodattaa kyneleitä pakanarattukojen puolesta, voidaksensa olla sääli-mättä sivistyskansojen viittä miljoonaa Kristukseen uskovaa lasta,

jotka joka aamu ajetaan helvettiin kapitalistien tehtaissa työskentelemisen muodossa.

Muistaessaan roomalaisten muinaisina aikoina ryöstäneen sabinitaria vaimoikseen, hän hymähtää siveellistä ylemmyyttä osottavalla säälillä, voidakseen antaa valkeiden orjien kauppiaiden rauhasa ryöstää nuoria naisia nykyisiksi portoiksi.

Sentähden, kun feodali herralla aikoinaan oli alustalaistensa morsiamiin ensiyön oikeus, hän häpäisee feodali herran tomua, voidlaksensa porttolajajestelnän kautta antaa kolmeen miljoonaan sivistysmaiden nuoreen naiseen

yön sekä päivän oikeuden kenelle tahansa, kellä on muutama lantti taskussa.

Entisajan ihmisen raakuudesta, joka iski puunuijalla kuoliaaksi riitaantuneen lähimmäisensä, hän puhuu inholla ja säälillä, voidaksensa kuuluttaa hyveeksi miljoonien ihmisten toistensa teurastuksen nykyaikaisilla murhakoneilla.

Hän puhuu edistyksestä lakkaamatta, voidaksensa olla taantumuksellisin jokaisena hetkenä.

Hän on kukistanut tuhansia epäjumalia, mutta itse hän on kukittamaton epäjumala, sillä me kaikki olemme osa hänestä, ja luomme hänet joka päivä uudelleen.

Hijoppi Rotilainen

Työläistytölle

Itketkö sinä,
kalpea, sinisilmä, kultahapsi,
mi hienoisin sormin
ja hentoisin voimin,
aamusta iltaan aherrat aina,
rikkaille kultaa — köyhän lapsi?

Itketkö sinä? —
Nythän on elosi kultainen aamu.
Niin kauniit linnat
nyt nostavi rinnat;
toiveet nuoren onnea luovat, —
mutta ne runteli orjuuden haamu.

Itketkö sinä? —
Hitaasti päivät kärsivän kierii.
Sun sukusi sorja
ain ollut on orja
ja itse myös sortajan orjaksi joutuit
— siksi sun poskilhis kyynel kierii.

Mikael Rutanen.

